

Cursiefje 1

Schuinschrijver

't Is maart. De bijen roepen alle hens aan dek om moeder de koningin om de minuut een kindje te laten kopen. Het moment voor mij als imker om attent te zijn om er wat aan te doen. Maar eerst: wie is uw nederige dienaar ?

Ik ben gewenst geworden zo rond 10 juli 1950. Ongeveer! Want negen maand later, op 10 april 1951, kocht mijn moeder mij. Zonder enige abortieve overweging van ouderswege zag ik dus het (levens)licht in Asse. Ja, daar was mijn Nazareth, daar stond mijn kribbeke. Waar de oerknal van mijn bestaan plaatsvond, hebben mijn vader noch mijn moeder mij ooit verteld. Wat ik mijn moeder wel nog kortaf hoorde vertellen tegen mijn vader vlak nadat ik op aarde was geworpen, was: "1 maar geen 2". En toch ben ik de oudste van 5 jongens!!! Ik moet dus toch nog wel meegevallen zijn. Feit was dus dat ik levenswaardig genoeg bevonden werd om recht te openen op kinderbijslag, om een junior-spaarrekening te openen, om enkele pisdoeken van de mutualiteit cadeau te krijgen, om een tutter in mijn mondje toegestopt te krijgen waarop ik vooral fopte als ze in de honingpot gedrenkt was. Met aan zekerheidsgrenzende waarschijnlijkheid moet hier de kiem gelegd zijn van mijn latere hobby. Pas in 1985 ontloek die zoete heerlijkheid het imkeren in mij. Zolang was die kiem dus aan het kribbelen om te ontwaken. In 2012 is een andere uitdaging in het verlengde ervan op mij afgekomen. Elk gerespecteerd vakblad beschikt over 1 of meerdere cursiefschrijvers. Een bezigheid die mij wel boeit, ja! Schuinschrijven heet dat. Niet schunnig, wel schier beschaafd, en zoveel mogelijk kuiltjes in de wangen laten opkomen bij het lezen.

Waar haal ik mijn mosterd? Zoals de bijen: van bloem tot bloem, van boom tot struik, van koker tot kelk ...al fladderend zonder voorgeprogrammeerde reisroute; met de zon als gps. Blijmoedige schrijfsels dus met zoetigheden en lekkers, met lettertjes die smelten op je tong als je ze zoent met je ogen. Of om het poëtisch te zeggen:

*Zo zot als biekes om uit bloemenkelken te drinken
Zo zot zal de lezer in 'n roes van vreugde verzinken
Zo zout het voedsel doet smaken
Zo zoet zal het lezen de imker maken
Zo de zon niet meer zal schijnen
Zo ook de schrijfsels van mij verdwijnen*

Ik ben dus – althans volgens de UNESCO- één van de 7 miljard mensen op dit aardbolleke. En hoeveel bijtjes zouden er wel niet zijn? Zou er één imker zijn op dat geteisterd ruimteballonneke met 7 miljard bijen? Ik zou ze niet graag trimabee geven!

Maar goed, het toeval wil ook nog dat ik geboren ben op mijn verjaardag! En dat wil ik toch nog graag een 3 tot max. 4 decennia meemaken. Drie cijfertjes bereiken, dan is het welletjes geweest met het plunderen van de pensioenkas.

Wat wordt er zoal verwacht van een schuinschrijvende imkersjournalist.? Dat hij de fouten van zijn soortgenoten al schrijvend verdoezelt! Wat wordt er verwacht van firma Geers (Oostakker), drukker van dit maandblad ? Dat hij mijn fouten in druk- of zetfouten verdoezelt. En wat mag ik van mijn lezers verwachten? Dat hij de druk- en zetfouten door de vingers ziet. Mag ik, beste lezer(es), uit volle borst op een beetje persvrijheid hopen? De vrijheid om zoete nectar uit mijn hersenpan te persen!

Charlie Eylenbosch